Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 11ης Δεκεμβρίου 2018*

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Έγγραφα σχετικά με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων – Άρνηση προσβάσεως – Εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των τρίτων – Εξαίρεση που αφορά την προστασία του σκοπού επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου – Γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας – Υποχρέωση συγκεκριμένης και εξατομικευμένης εξετάσεως – Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον»

Στην υπόθεση T-440/17,

Arca Capital Bohemia a.s., με έδρα την Πράγα (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τον M. Nedelka, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Bouchagiar και A. Buchet,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως που περιέχεται στην απάντηση της Επιτροπής, της 15ης Μαρτίου 2017, προς την αρχική αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα σχετικά με διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων και, αφετέρου, της αποφάσεως C(2017) 3130 τελικό της Επιτροπής, της 4ης Μαΐου 2017, με την οποία η τελευταία αρνήθηκε την πρόσβαση,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Prek, πρόεδρο, E. Buttigieg (εισηγητή) και B. Berke, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 18 Ιουλίου 2007 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2008/214/ΕΚ σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 27/2004 που χορήγησε η Τσεχική Δημοκρατία υπέρ της GE Capital Bank και της GE Capital International Holdings Corporation, USA [κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό C(2007) 1965] (ΕΕ 2008, L 67, σ. 3).

2 Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, στο πλαίσιο της ιδιωτικοποιήσεως και της αναδιαρθρώσεως της τράπεζας Agrobanka Praha a.s., η GE Capital Bank και η GE Capital International Holdings Corporation, USA είχαν λάβει, από 1ης Μαΐου 2004, κρατική ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά με τη μορφή αποζημιώσεων για ορισμένες αξιώσεις, στηριζόμενες στη συμφωνία αποζημιώσεων που συνήφθη μεταξύ της Česká národní banka (Εθνική Τράπεζα της Τσεχίας, Τσεχική Δημοκρατία) και της GE Capital International Holdings Corporation, USA στις 22 Ιουνίου 1998, όπως ίσχυε μετά την τροποποίηση αριθ. 1 της συμφωνίας αποζημιώσεων της 25ης Απριλίου 2004, και με τη μορφή δικαιώματος πωλήσεως στηριζόμενου στην πράξη δικαιώματος πωλήσεως που υπογράφηκε μεταξύ των δύο στις 22 Ιουνίου 1998.

3 Με έγγραφο της 23ης Φεβρουαρίου 2017, η προσφεύγουσα, Arca Capital Bohemia a.s., ζήτησε, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με τη διοικητική διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως 2008/214.

4 Ειδικότερα, η αίτηση προσβάσεως αφορούσε τα ακόλουθα έγγραφα (στο εξής: επίμαχα έγγραφα):

– τη συμφωνία-πλαίσιο της 22ας Ιουνίου 1998, η οποία συνήφθη μεταξύ της Εθνική Τράπεζας της Τσεχίας, της GE Capital Bank a.s. και της GE Capital International Holdings Corporation, USA (συμπεριλαμβανομένων των παραρτημάτων) (στο εξής: συμφωνία-πλαίσιο),

– την τροποποίηση αριθ. 1 της συμφωνίας-πλαισίου, της 30ής Νοεμβρίου 2000,

– την τροποποίηση αριθ. 2 της συμφωνίας πλαισίου, της 21ης Νοεμβρίου 2001.

5 Με έγγραφο της 15ης Μαρτίου 2017, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την απόρριψη της αιτήσεώς της προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα, στηριζόμενη στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (στο εξής: απάντηση στην αρχική αίτηση). Η Επιτροπή, αφού υπενθύμισε την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ όσον αφορά την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου και στηριζόμενη στην απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding (C-477/10 P, EU:C:2012:394), έκρινε ότι τα έγγραφα αυτά καλύπτονταν από γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, σύμφωνα με το οποίο η δημοσιοποίησή τους θα έθιγε κατ' αρχήν την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκομένων επιχειρήσεων. Επισήμανε επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προβάλει κανένα επιχείρημα προκειμένου να υποστηρίξει ότι τα επίμαχα έγγραφα δεν καλύπτονταν από το γενικό τεκμήριο ή να αποδείξει την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος. Τέλος, η Επιτροπή ανέφερε ότι το γενικό τεκμήριο είχε εφαρμογή και στη μερική πρόσβαση, η οποία συνεπώς δεν μπορούσε να επιτραπεί.

6 Με έγγραφο της 4ης Απριλίου 2017, η προσφεύγουσα υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, υποστηρίζοντας ότι υπήρχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογούσε τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων και συνίστατο κατ'

ουσίαν στον εκ μέρους των πολιτών έλεγχο της διαχειρίσεως των δημοσίων κονδυλίων από τις τσεχικές δημόσιες αρχές κατά την ιδιωτικοποίηση της Agrobanka Praha διά της εξαγοράς της από τις GE Capital Bank και GE Capital International Holdings Corporation, USA.

7 Με την απόφαση C(2017) 3130 τελικό, της 4ης Μαΐου 2017 (στο εξής: δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας. Υπενθύμισε κατ' αρχάς ότι τα επίμαχα έγγραφα αποτελούσαν μέρος του διοικητικού φακέλου που αφορούσε τη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων και, στηριζόμενη στη νομολογία, έκρινε ότι καλύπτονταν υπ' αυτή την έννοια από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ακόμη και μετά την οριστική περάτωση της έρευνας. Η Επιτροπή υπενθύμισε μεταξύ άλλων ότι, όσον αφορά τις διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, ο κανονισμός (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 [ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9), περιέχει τους συγκεκριμένους κανόνες για την επεξεργασία των πληροφοριών που αποκτώνται στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου κρατικών ενισχύσεων και ότι, κατά συνέπεια, η παροχή προσβάσεως στον φάκελο της διαδικασίας αυτής σε τρίτους πέραν του εμπλεκομένου κράτους μέλους, βάσει του κανονισμού 1049/2001, θα έθιγε την επιδιωκόμενη από τον νομοθέτη ισορροπία μεταξύ της υποχρεώσεως των κρατών μελών να κοινοποιούν στην Επιτροπή ευαίσθητες πληροφορίες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, και της εγγυήσεως ενισχυμένης προστασίας, κατ' εφαρμογή του κανονισμού 2015/1589, των πληροφοριών που διαβιβάζονται κατ' αυτόν τον τρόπο στην Επιτροπή. Επιπλέον, αφού υπενθύμισε ότι ο κανονισμός 2015/1589 απαιτεί την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου και στηριζόμενη στη νομολογία, η Επιτροπή έκρινε ότι τα επίμαχα έγγραφα, στο μέτρο που περιείχαν ευαίσθητες πληροφορίες σχετικές με τις οικονομικές δραστηριότητες των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, καλύπτονταν από γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, σύμφωνα με το οποίο η δημοσιοποίησή τους θα έθιγε κατ' αρχήν την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των επιχειρήσεων αυτών ακόμη και μετά την περάτωση της έρευνας.

8 Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξέτασε το ενδεχόμενο να επιτρέψει στην προσφεύγουσα μερική πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα. Κατέληξε, δε, συναφώς στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν δυνατή η παροχή τέτοιας μερικής προσβάσεως, χωρίς να θιγεί ο σκοπός της έρευνάς της και η προστασία των εμπορικών συμφερόντων. Ειδικότερα, εξέφρασε την άποψη ότι τα συγκεκριμένα έγγραφα καλύπτονταν προδήλως και εξ ολοκλήρου από τις προβληθείσες εξαιρέσεις και επομένως δεν ισχύει ως προς αυτά ούτε εν όλω ούτε εν μέρει η υποχρέωση δημοσιοποιήσεως.

9 Τέλος, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπήρχε στην προκειμένη περίπτωση κανένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων. Θεώρησε, δε, συναφώς ότι τα επιχειρήματα που είχε προβάλει η προσφεύγουσα σχετικά με τον φερόμενο ως παράνομο χαρακτήρα της επίμαχης κρατικής ενισχύσεως δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο διαδικασίας παροχής προσβάσεως στα έγγραφα. Επιπλέον, επισήμανε ότι το ιδιωτικό συμφέρον που θα μπορούσε να έχει η προσφεύγουσα από την πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ως υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

10 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Ιουλίου 2017, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

11 Βάσει του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, εάν, εντός τριών εβδομάδων από την επίδοση στους διαδίκους του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιείται η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, δεν υποβληθεί από κύριο διάδικο αίτηση για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να αποφανθεί επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί προφορική

διαδικασία. Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έχει ενημερωθεί επαρκώς από τη δικογραφία και αποφάσισε, δεδομένου ότι δεν υποβλήθηκε τέτοια αίτηση, να αποφανθεί χωρίς να διεξαχθεί προφορική διαδικασία.

12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την απάντηση προς την αρχική αίτηση και τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση,

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

13 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη κατά το μέρος που αφορά την απάντηση στην αρχική αίτηση,

– να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη κατά το μέρος που αφορά τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της απαντήσεως προς την αρχική αίτηση

14 Η Επιτροπή ζητεί να αναγνωριστεί το εν μέρει απαράδεκτο της προσφυγής κατά το μέρος που στρέφεται κατά της απαντήσεως στην αρχική απάντηση, για τον λόγο ότι η τελευταία αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη η οποία δεν είναι ικανή να επηρεάσει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

15 Επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μπορούν να αποτελέσουν μόνον τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική κατάστασή του (βλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

16 Από πάγια νομολογία σχετική με το παραδεκτό των προσφυγών ακυρώσεως προκύπτει επίσης ότι καθοριστικό στοιχείο για τον χαρακτηρισμό των προσβαλλομένων πράξεων είναι η ίδια η ουσία των πράξεων και η βούληση των συντακτών τους. Συναφώς, αποτελούν, κατ' αρχήν, πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν τα μέτρα με τα οποία καθορίζεται οριστικώς η θέση της Επιτροπής κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας και τα οποία παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, όχι όμως και τα ενδιάμεσα μέτρα που κατατείνουν στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως χωρίς να παράγουν τέτοια αποτελέσματα ούτε οι πράξεις που απλώς επικυρώνουν προηγούμενη πράξη η οποία δεν έχει προσβληθεί εμπροθέσμως (βλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

17 Όσον αφορά τον κανονισμό 1049/2001, υπενθυμίζεται ότι τα άρθρα του 7 και 8, προβλέποντας διαδικασία διεξαγόμενη σε δύο στάδια, αποσκοπούν στην εξασφάλιση, αφενός, ταχείας και εύκολης επεξεργασίας αιτήσεων για πρόσβαση σε έγγραφα των οικείων οργάνων και, αφετέρου, κατά προτεραιότητα, φιλικού διακανονισμού των διαφορών που ενδέχεται να ανακύψουν. Στις περιπτώσεις στις οποίες τέτοια διαφορά δεν μπορεί να διευθετηθεί μεταξύ των μερών, η παράγραφος 1 του εν λόγω

άρθρου 8 προβλέπει δύο μέσα παροχής έννομης προστασίας, τη δικαστική προσφυγή και την υποβολή καταγγελίας στον Ευρωπαίο διαμεσολαβητή (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 53).

18 Η διαδικασία που προβλέπεται από τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001, κατά το μέτρο που προβλέπει την υποβολή επιβεβαιωτικής αιτήσεως, παρέχει μεταξύ άλλων στο οικείο όργανο τη δυνατότητα να επανεξετάσει τη θέση του προτού λάβει οριστική αρνητική απόφαση η οποία ενδέχεται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης. Μια τέτοια διαδικασία επιτρέπει την ταχύτερη επεξεργασία των αρχικών αιτήσεων και, ως εκ τούτου, τη συχνότερη ικανοποίηση των αιτημάτων των αιτούντων, παρέχοντας παραλλήλως στο θεσμικό αυτό όργανο τη δυνατότητα να διαμορφώσει εμπεριστατωμένη άποψη πριν την οριστική άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα τα οποία αφορά η σχετική αίτηση, ιδίως αν ο αιτών επαναλαμβάνει την αίτησή του περί δημοσιοποιήσεως των εγγράφων αυτών παρά την προβολή αιτιολογημένης αρνήσεως εκ μέρους του εν λόγω θεσμικού οργάνου (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 54).

19 Ως εκ τούτου, η απάντηση στην αρχική αίτηση υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 αποτελεί απλώς μια πρώτη τοποθέτηση, κατ' αρχήν μη δεκτική προσφυγής καθόσον δεν παράγει έννομα αποτελέσματα, εάν δεν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψη 36, και της 19ης Ιανουαρίου 2010, Co-Frutta κατά Επιτροπής, T-355/04 και T-446/04, EU:T:2010:15, σκέψη 36).

20 Δεν ισχύει το ίδιο, μεταξύ άλλων, όταν η απάντηση στην αρχική αίτηση πάσχει τυπικό ελάττωμα επειδή παρέλειψε να ενημερώσει τον προσφεύγοντα για το δικαίωμά του να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση (βλ., συναφώς, απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2009, Brink's Security Luxembourg κατά Επιτροπής, T-437/05, EU:T:2009:318, σκέψεις 74 και 75) ή όταν το θεσμικό όργανο λαμβάνει οριστική θέση με την απάντηση στην αρχική αίτηση (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψεις 58 έως 62, και της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψη 36).

21 Στην επίδικη υπόθεση, η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε καμία εξαιρετική περίσταση που να δικαιολογεί το παραδεκτό της προσφυγής στο μέτρο που αυτή στρέφεται κατά της απαντήσεως στην αρχική αίτηση. Εξάλλου, από την εξέταση της απαντήσεως αυτής προκύπτει ότι δεν περιείχε την οριστική θέση της Επιτροπής, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ενημερώθηκε για το δικαίωμά της να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση με σκοπό την αναθεώρηση της θέσεως της Επιτροπής, την οποία άλλωστε και υπέβαλε.

22 Κατόπιν των ανωτέρω, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της απαντήσεως προς την αρχική αίτηση.

Επί της αιτήσεως ακυρώσεως της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως

23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει κατ' ουσίαν δύο λόγους ακυρώσεως, από τους οποίους ο πρώτος και κύριος στηρίζεται στην εσφαλμένη εφαρμογή των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και ο δεύτερος και επικουρικός στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, καθόσον η δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων δικαιολογείται, κατά την ίδια, από υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

Επί του πρώτου λόγου, ο οποίος στηρίζεται στην εσφαλμένη εφαρμογή των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

24 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, καθόσον ερμήνευσε τις εξαιρέσεις που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές διασταλτικώς και εσφαλμένως.

25 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί η νομιμότητα της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που ερείδεται στο γενικό τεκμήριο το οποίο στηρίζεται στην εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των τρίτων, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

– Επί της εφαρμογής του γενικού τεκμηρίου το οποίο στηρίζεται στην εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των τρίτων, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

26 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν έχει εφαρμογή στην επίδικη υπόθεση η νομολογία την οποία επικαλείται η Επιτροπή με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση προκειμένου να υποστηρίξει την εφαρμογή της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των τρίτων, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Αμφισβητεί, δε, τον λυσιτελή χαρακτήρα των νομολογιακών προηγουμένων τα οποία επικαλείται η Επιτροπή και τα οποία αφορούν υποθέσεις δικαίου πράξεων συγκεντρώσεως και συμπράξεων, καθώς υποστηρίζει ότι δεν έχουν εφαρμογή στην περίπτωση της αιτήσεώς της, η οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο υποθέσεως που αφορά κρατικές ενισχύσεις. Κατά την ίδια, οι σκοποί και η φύση των διαδικασιών αυτών διαφέρουν. Ειδικότερα, σε αντίθεση με τις διαδικασίες στις υποθέσεις κρατικών ενισχύσεων, οι οποίες αφορούν τη διαχείριση δημοσίων κονδυλίων και τις σχέσεις των κρατών μελών με άλλους φορείς, οι διαδικασίες ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως και οι διαδικασίες σε υποθέσεις συμπράξεων αφορούν τις σχέσεις μεταξύ δύο ή περισσότερων ιδιωτικών φορέων και τα έγγραφα που κοινοποιούνται συναφώς στην Επιτροπή περιέχουν γενικώς επιχειρηματικά μυστικά τα οποία πρέπει να προστατεύονται. Αντιθέτως, η διαδικασία στις υποθέσεις κρατικών ενισχύσεων συνδέεται εκ φύσεως με το σημαντικό δημόσιο συμφέρον το οποίο συνίσταται στη συγκέντρωση όσο το δυνατόν περισσότερων πληροφοριών προκειμένου να ελέγχεται η νόμιμη λειτουργία των κρατικών οργανισμών και η ενδεδειγμένη διαχείριση των δημοσίων κονδυλίων. Κατά την προσφεύγουσα, ο αντίκτυπος της δημοσιοποιήσεως στη βούληση των επιχειρήσεων να συνεργαστούν ασκεί επιρροή μόνον στο πλαίσιο διαδικασίας σε υποθέσεις συμπράξεων ή πράξεων συγκεντρώσεως, όταν τα εμπλεκόμενα στις διαδικασίες πρόσωπα είναι ιδιωτικοί φορείς και αυτές δεν αφορούν δημόσια κονδύλια.

27 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι προκύπτει από πάγια νομολογία ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των δεδομένων μπορεί ευλόγως να αποκλειστεί λόγω της παλαιότητας των επίμαχων πληροφοριών. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η άρνηση προσβάσεως δεν μπορεί να δικαιολογηθεί κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 1049/2001, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου των ζητουμένων εγγράφων, το οποίο, κατά την ίδια, είναι γενικό και προσδιορίζεται από μια συμφωνία αγοράς καθ' όλα προσβάσιμη στο κοινό. Κατά συνέπεια, η δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων δεν διακυβεύει τα εμπορικά συμφέροντα των εμπλεκομένων επιχειρήσεων.

28 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει ένα προς ένα τα έγγραφα προκειμένου να αποδείξει ότι, παρά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, οι πληροφορίες που περιέχονται στα επίμαχα έγγραφα εξακολουθούσαν να χρήζουν προστασίας δυνάμει της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων.

29 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

30 Επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, καίτοι δεν αμφισβητεί ρητώς την αρχή του γενικού τεκμηρίου της εμπιστευτικότητας των εγγράφων που αφορούν τις διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το τεκμήριο αυτό δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, επειδή η διαδικασία έρευνας είχε περατωθεί οριστικώς. Ισχυρίζεται επομένως ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει ένα προς ένα τα έγγραφα προκειμένου να αποδείξει ότι, παρά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, οι πληροφορίες που περιέχονται στα επίμαχα έγγραφα εξακολουθούσαν να χρήζουν προστασίας δυνάμει της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων.

31 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η αναγνώριση γενικού τεκμηρίου σύμφωνα με το οποίο η δημοσιοποίηση εγγράφων ορισμένης φύσεως θα έθιγε κατ' αρχήν την προστασία ενός από τα απαριθμούμενα στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφέροντα επιτρέπει στο θεσμικό όργανο να εξετάσει αίτηση που αφορά σύνολο εγγράφων και να απαντήσει σε αυτήν αναλόγως (αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 48, και της 28ης Μαρτίου 2017, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, T-210/15, EU:T:2017:224, σκέψη 54).

32 Ως εκ τούτου, το γενικό τεκμήριο έχει την έννοια ότι τα έγγραφα που καλύπτονται από αυτό εξαιρούνται από την υποχρέωση πλήρους ή μερικής δημοσιοποιήσεως του περιεχομένου τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 133).

33 Κατά συνέπεια, αν γινόταν δεκτό ότι ορθώς η Επιτροπή αρνήθηκε εν προκειμένω να επιτρέψει στην προσφεύγουσα πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα στηριζόμενη σε γενικό τεκμήριο, παρά το γεγονός ότι η επίμαχη διαδικασία ελέγχου της κρατικής ενισχύσεως είχε ήδη περατωθεί, η Επιτροπή δεν θα είχε την υποχρέωση να εξετάσει ένα προς ένα τα έγγραφα στα οποία ζητήθηκε πρόσβαση ούτε να εξετάσει εάν μπορούσε να επιτρέψει τουλάχιστον μερική πρόσβαση στα έγγραφα αυτά (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 68).

34 Πρέπει επομένως να εξεταστεί εάν ορθώς η Επιτροπή εφάρμοσε εν προκειμένω το γενικό τεκμήριο που στηρίζεται στην εξαίρεση περί προστασίας των εμπορικών συμφερόντων τρίτων, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

35 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Από τον κανονισμό αυτόν, και ιδίως από το άρθρο του 4, το οποίο προβλέπει συναφώς καθεστώς εξαιρέσεων, προκύπτει επίσης ότι το εν λόγω δικαίωμα προσβάσεως υπόκειται εντούτοις σε ορισμένους περιορισμούς για λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 51, και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 61).

36 Είναι αληθές ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να δικαιολογηθεί η άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η δημοσιοποίηση, δεν αρκεί κατ' αρχήν το έγγραφο αυτό να αφορά δραστηριότητα αναφερόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Το σχετικό θεσμικό όργανο υποχρεούται επίσης να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο μπορεί να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύεται με εξαίρεση προβλεπόμενη από το άρθρο αυτό (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 49· βλ. επίσης απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

37 Πάντως, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι επιτρέπεται στο όργανο της Ένωσης να στηρίζεται συναφώς σε γενικά τεκμήρια εφαρμοζόμενα σε ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, δεδομένου ότι παρόμοιες γενικού χαρακτήρα θεωρήσεις μπορούν να ισχύουν και για αιτήσεις δημοσιοποιήσεως που αφορούν έγγραφα της ίδιας φύσεως (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 54· βλ. επίσης απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει την ύπαρξη γενικών τεκμηρίων, ιδίως ως προς τα έγγραφα του διοικητικού φακέλου που αφορά διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 61, και της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 36), τα έγγραφα που ανταλλάσσει η Επιτροπή με τα μέρη που προέβησαν σε κοινοποίηση ή με τρίτους στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου πράξεων συγκεντρώσεως μεταξύ επιχειρήσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 123, και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 64) ή τα έγγραφα που περιλαμβάνονται σε φάκελο σχετικό με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 93). Το Γενικό Δικαστήριο έχει επίσης αναγνωρίσει την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τα έγγραφα του διοικητικού φακέλου διαδικασίας σχετικής με κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως (απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, T-210/15, EU:T:2017:224, σκέψη 45).

39 Όσον αφορά το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που αφορά διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, έχει κριθεί ότι η δημοσιοποίηση των εγγράφων τέτοιου φακέλου θα έθιγε κατ' αρχήν την προστασία του σκοπού της έρευνας (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 61, και της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 37).

40 Για τους σκοπούς της ερμηνείας του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα δικαστήρια της Ένωσης έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι οι ενδιαφερόμενοι πέραν του κράτους μέλους που ευθύνεται για τη χορήγηση της ενισχύσεως, στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, δεν έχουν δικαίωμα να λαμβάνουν γνώση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που τηρεί η Επιτροπή. Εάν οι ενδιαφερόμενοι αυτοί ήταν σε θέση να έχουν πρόσβαση, δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, σε έγγραφα του διοικητικού φακέλου της Επιτροπής, θα διακυβευόταν το καθεστώς ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 58, και της 25ης Μαρτίου 2015, Sea Handling κατά Επιτροπής, T-456/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:185, σκέψη 61).

41 Βεβαίως, το δικαίωμα μελέτης του διοικητικού φακέλου στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα δυνάμει του κανονισμού 1049/2001 διακρίνονται από νομικής απόψεως, αλλά γεγονός παραμένει ότι οδηγούν σε παρόμοια κατάσταση από λειτουργικής απόψεως. Πράγματι, ανεξαρτήτως της νομικής βάσεως που της αποδίδεται, η πρόσβαση στον φάκελο επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση του συνόλου των παρατηρήσεων και των εγγράφων που υποβλήθηκαν στην Επιτροπή (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 59, και της 25ης Μαρτίου 2015, Sea Handling κατά Επιτροπής, T-456/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:185, σκέψη 62· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 61).

42 Η ίδια συλλογιστική ισχύει και για τους σκοπούς της ερμηνείας της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, επειδή η ρύθμιση που διέπει τη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων προβλέπει αυστηρούς κανόνες όσον αφορά την επεξεργασία ευαίσθητων από εμπορικής απόψεως πληροφοριών οι οποίες συγκεντρώνονται ή αποδεικνύονται στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας. Ειδικότερα, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, το άρθρο 30 του κανονισμού 2015/1589 απαγορεύει τη δημοσιοποίηση πληροφοριών που έχουν συγκεντρωθεί κατ' εφαρμογή του κανονισμού αυτού και καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 60).

43 Η διάταξη αυτή συμπληρώνει, στον τομέα εφαρμογής του κανονισμού 2015/1589, τον κανόνα συμπεριφοράς που υπαγορεύει το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, το οποίο προβλέπει ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται να μη δημοσιοποιούν τις πληροφορίες οι οποίες, ως εκ της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο και ιδίως τις πληροφορίες που αφορούν τις εμπορικές σχέσεις των επιχειρήσεων ή τα στοιχεία της τιμής κόστους που αυτές εφαρμόζουν (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 8ης Νοεμβρίου 2011, Idromacchine κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-88/09, EU:T:2011:641, σκέψη 43, και της 13ης Μαΐου 2015, Niki Luftfahrt κατά Επιτροπής, T-511/09, EU:T:2015:284, σκέψη 70).

44 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η γενικευμένη πρόσβαση, βάσει του κανονισμού 1049/2001, στα έγγραφα του διοικητικού φακέλου της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ισορροπία την οποία θέλησε να εξασφαλίσει με τον κανονισμό 2015/1589 ο νομοθέτης της Ένωσης μεταξύ, αφενός, της υποχρεώσεως του κράτους μέλους και, ενδεχομένως, της βουλήσεως τρίτων να παράσχουν στην Επιτροπή πιθανώς ευαίσθητα εμπορικά στοιχεία προκειμένου να της δώσουν τη δυνατότητα να εκτιμήσει τη συμβατότητα μιας κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά και, αφετέρου, με την εγγύηση αυξημένης προστασίας, όσον αφορά το επαγγελματικό και το επιχειρηματικό απόρρητο, των στοιχείων που διαβιβάζονται στην Επιτροπή (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 62).

45 Εάν πρόσωπα πέραν του κράτους μέλους το οποίο αφορά η διαδικασία ελέγχου κρατικής ενισχύσεως, το οποίο είναι το μόνο που έχει, σύμφωνα με τη ρύθμιση περί κρατικών ενισχύσεων, τη δυνατότητα προσβάσεως στον φάκελο της διαδικασίας, ήταν σε θέση να αποκτούν πρόσβαση στα έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001, το καθεστώς που θεσπίστηκε με τη ρύθμιση αυτή θα διακυβευόταν (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 63).

46 Κατά συνέπεια, για τους σκοπούς της ερμηνείας της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να αναγνωριστεί η ύπαρξη του γενικού τεκμηρίου σύμφωνα με το οποίο η δημοσιοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που αφορά τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων θίγει κατ' αρχήν τα εμπορικά συμφέροντα των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η διαδικασία αυτή.

47 Στην προκειμένη περίπτωση, δεν αμφισβητείται ότι τα επίμαχα έγγραφα, τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 1 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως, προσκομίστηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου της κρατικής ενισχύσεως C 27/2004, η οποία οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως 2008/214, και αποτελούν επομένως μέρος του διοικητικού φακέλου της διαδικασίας αυτής. Επιπλέον, καθόσον πρόκειται για συμφωνία-πλαίσιο και τις τροποποιήσεις της, πρέπει να θεωρηθεί ότι εμπίπτουν στην ίδια κατηγορία εγγράφων. Τα έγγραφα αυτά καλύπτονται, επομένως, από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας.

48 Όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση και σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το ως άνω συμπέρασμα επιβάλλεται ανεξαρτήτως του αν η αίτηση προσβάσεως αφορά ήδη περατωθείσα ή εκκρεμή διαδικασία. Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των προστατευόμενων συμφερόντων στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, η

δημοσιοποίηση των ευαίσθητων πληροφοριών που αφορούν τις οικονομικές δραστηριότητες των εμπλεκομένων στη διαδικασία επιχειρήσεων, και ιδίως του λήπτη της ενισχύσεως, είναι ικανή να θίξει τα εμπορικά τους συμφέροντα ανεξαρτήτως του αν η διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 108 ΣΛΕΕ έχει ήδη περατωθεί (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 124, της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 66, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 43).

49 Επισημαίνεται εξάλλου ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 1049/2001, οι εξαιρέσεις που αφορούν τα εμπορικά συμφέροντα ή τα ευαίσθητα έγγραφα μπορούν να εφαρμόζονται επί τριακονταετία ή και πέραν αυτής, αν τούτο κριθεί αναγκαίο (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 125, της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 67, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 44).

50 Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση της προσφεύγουσας κατά την οποία η νομολογία σχετικά με την πρόσβαση σε έγγραφα φακέλου που αφορά τη διαδικασία ελέγχου πράξεων συγκεντρώσεως και την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ δεν είναι εν προκειμένω λυσιτελής όσον αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα του φακέλου της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων. Πράγματι, έχει ήδη κριθεί ότι, όσον αφορά την πρόσβαση στον διοικητικό φάκελο, οι διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων και οι διαδικασίες ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως είναι παρεμφερείς και ότι πρέπει να αναγνωριστεί η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας των εγγράφων που αφορούν τις διαδικασίες αυτές σε καθεμία από αυτές (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψεις 117 έως 123, και της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψεις 45 και 62). Το Δικαστήριο έχει επίσης δεχθεί συναφώς μια αναλογία μεταξύ των διαδικασιών ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων και των διαδικασιών που διέπονται από το άρθρο 101 ΣΛΕΕ (απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 46).

51 Καίτοι η φύση και η διεξαγωγή των διαδικασιών ελέγχου πράξεως συγκεντρώσεως ή συμπράξεως και της διαδικασίας στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων παρουσιάζουν πράγματι διαφορές, γεγονός παραμένει ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα εμπορικά συμφέροντα των επιχειρήσεων που προστατεύονται στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών έχουν παρόμοιο χαρακτήρα.

52 Ειδικότερα, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού μιας διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 108 ΣΛΕΕ, η οποία συνίσταται στην εξέταση του αν μια κρατική ενίσχυση είναι συμβατή με την εσωτερική αγορά, η Επιτροπή, όπως ορθώς επισημαίνει η ίδια, είναι πιθανόν να συγκεντρώσει, είτε από το κράτος μέλος είτε από ιδιώτες όπως οι καταγγέλλοντες ή άλλοι τρίτοι όπως οι ανταγωνιστές ή οι πελάτες του λήπτη της ενισχύσεως, πληροφορίες σχετικές με τις οικονομικές δραστηριότητες των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, οι οποίες είναι ευαίσθητες από εμπορικής απόψεως και των οποίων η δημοσιοποίηση θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντά τους.

53 Πράγματι, κατά τη νομολογία, τα πληροφοριακά στοιχεία που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο μπορούν να είναι είτε εμπιστευτικά στοιχεία είτε επιχειρηματικά απόρρητα (βλ. απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011, Idromacchine κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-88/09, EU:T:2011:641, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 11 της ανακοινώσεως C(2003) 4582 της Επιτροπής, της 1ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με το επαγγελματικό απόρρητο στις αποφάσεις για τις κρατικές ενισχύσεις (ΕΕ 2003, C 297, σ. 6), το επιχειρηματικό απόρρητο στους φακέλους διαδικασίας ελέγχου κρατικών ενισχύσεων, το οποίο αφορά κατ' αρχήν τον λήπτη της ενισχύσεως ή και άλλο τρίτο μέρος, μπορεί να αφορά μεταξύ άλλων τις μεθόδους αποτιμήσεως του κόστους κατασκευής και διανομής, τα μυστικά παραγωγής και τις διεργασίες κατασκευής, τις πηγές ανεφοδιασμού, τις παραγόμενες και πωλούμενες ποσότητες, τα μερίδια αγοράς, τους καταλόγους πελατών και διανομέων, τις εμπορικές στρατηγικές, τη διάρθρωση της τιμής κόστους, την πολιτική πωλήσεων και πληροφορίες σχετικές με την εσωτερική οργάνωση της επιχειρήσεως.

54 Οι πληροφορίες αυτές, οι οποίες δεν αφορούν τον δημόσιο τομέα, θα μπορούσαν, σε περίπτωση δημοσιοποιήσεώς τους, να χρησιμοποιηθούν επωφελώς από άλλες επιχειρήσεις, καθώς παρέχουν στην επιχείρηση που τις κατέχει οικονομικό, στρατηγικό ή οργανωτικό και διαρθρωτικό πλεονέκτημα. Μια τέτοια δημοσιοποίηση μπορεί επομένως να θίξει τα εμπορικά συμφέροντα του λήπτη της ενισχύσεως ή τρίτου εμπλεκομένου στη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι συγκεντρώθηκαν κατ' εφαρμογή του κανονισμού 2015/1589, οι πληροφορίες αυτές καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, αποφάσεις της 30ής Μαΐου 2006, Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, T-198/03, EU:T:2006:136, σκέψη 71, και της 12ης Οκτωβρίου 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse κατά Επιτροπής, T-474/04, EU:T:2007:306, σκέψη 65).

55 Κατά συνέπεια, ορθώς η Επιτροπή αρνήθηκε εν προκειμένω την πρόσβαση στα ζητούμενα από την προσφεύγουσα έγγραφα, εφαρμόζοντας γενικό τεκμήριο στηριζόμενο στην εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ανεξαρτήτως του αν η διαδικασία ελέγχου της επίμαχης κρατικής ενισχύσεως είχε ήδη περατωθεί.

56 Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τη νομολογία που υπενθυμίστηκε ανωτέρω, στις σκέψεις 31 έως 33, και σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει ένα προς ένα κάθε έγγραφο στο οποίο έχει ζητηθεί πρόσβαση, προκειμένου να εξακριβώσει αν, παρά την πάροδο του χρόνου, οι πληροφορίες που περιέχονται στα εν λόγω έγγραφα εξακολουθούσαν να χρήζουν προστασίας βάσει της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων. Πράγματι, μια τέτοια απαίτηση θα στερούσε από το γενικό τεκμήριο την πρακτική του αποτελεσματικότητα, η οποία συνίσταται ακριβώς στη δυνατότητα της Επιτροπής να δίδει σε μια αίτηση προσβάσεως στο σύνολο των εγγράφων μια απάντηση που επίσης να αφορά το σύνολο των εγγράφων (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 68).

57 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να κλονισθεί από τα επιχειρήματα τα οποία ισχυρίζεται ότι αντλεί η προσφεύγουσα από τη νομολογία του Δικαστηρίου. Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα φαίνεται να επικαλείται τη νομολογία αυτή αποκλειστικά προκειμένου να αμφισβητήσει την εφαρμογή, πέραν της διάρκειας της διαδικασίας ελέγχου κρατικής ενισχύσεως, του γενικού τεκμηρίου το οποίο στηρίζεται στην εξαίρεση που αφορά την προστασία του σκοπού της έρευνας, αλλά όχι σε εκείνη που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτων.

58 Στη συνέχεια, εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 21ης Ιουλίου 2011, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής (C-506/08 P, EU:C:2011:496), και της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής (C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541), στις οποίες στηρίζεται η προσφεύγουσα, το Δικαστήριο ερμήνευσε τον αντίκτυπο που έχει η περάτωση της επίμαχης διαδικασίας στην εφαρμογή, αντίστοιχα, της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, και της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του ίδιου κανονισμού, όχι όμως και στην εφαρμογή της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτων, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού αυτού. Η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα προκειμένου να καταδείξει πώς η ως άνω νομολογία μπορεί να τύχει εφαρμογής όσον αφορά την τελευταία αυτή εξαίρεση.

59 Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία που προβάλλει συναφώς η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθεί.

60 Εντούτοις, το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας δεν αποκλείει το δικαίωμα των ενδιαφερομένων να αποδεικνύουν ότι ένα συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η δημοσιοποίηση δεν καλύπτεται από το τεκμήριο αυτό, ιδίως λόγω της παρόδου του χρόνου (βλ., συναφώς, απόφαση της

13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 27), ή ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του εγγράφου αυτού δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 62, και της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 39).

61 Στον αιτούμενο τη δημοσιοποίηση ενός εγγράφου απόκειται να προσκομίσει στοιχεία προκειμένου να αποδείξει είτε ότι το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας των εγγράφων που σχετίζονται με τις διαδικασίες ελέγχου κρατικών ενισχύσεων δεν καλύπτει το συγκεκριμένο έγγραφο είτε ότι υφίσταται υπέρτερο συμφέρον που δικαιολογεί τέτοια δημοσιοποίηση (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling/Commission, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 40).

62 Στην προκειμένη περίπτωση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την επιβεβαιωτική της αίτηση, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να προβάλει την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος το οποίο θα μπορούσε να δικαιολογήσει στη συγκεκριμένη υπόθεση τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων. Αντιθέτως, δεν προέβαλε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι τα επίμαχα έγγραφα δεν καλύπτονταν από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας το οποίο στηρίζεται στην εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων και το οποίο επικαλέστηκε η Επιτροπή ήδη με την απάντηση προς την αρχική αίτηση. Τότε, η προσφεύγουσα δεν υποστήριξε, μεταξύ άλλων, όπως το έπραξε με το υπόμνημα απαντήσεως που υπέβαλε στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, ότι οι πληροφορίες που περιέχονται σε αυτά δεν ήταν πλέον εμπιστευτικές λόγω της παλαιότητάς τους ή επειδή είχαν ήδη δημοσιοποιηθεί. Δεδομένου ότι η επιβεβαιωτική αίτηση δεν περιείχε αιτιάσεις που να αφορούν συγκεκριμένα το γεγονός ότι τα επίμαχα έγγραφα δεν καλύπτονται από το γενικό συμφέρον, πρέπει να θεωρηθεί ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να τα εξετάσει συγκεκριμένα ένα προς ένα με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση και μπορούσε να εφαρμόσει σε αυτά το γενικό τεκμήριο σύμφωνα με το οποίο η δημοσιοποίησή τους θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντα των εμπλεκομένων επιχειρήσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2010, Ryanair κατά Επιτροπής, T-494/08 έως T-500/08 και T-509/08, EU:T:2010:511, σκέψη 80).

63 Ομοίως, στο πλαίσιο της κρινομένης προσφυγής, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε, με το εισαγωγικό δικόγραφο της προσφυγής, κανένα επιχείρημα που να αποδεικνύει ότι ένα τέτοιο γενικό τεκμήριο δεν κάλυπτε συγκεκριμένα τα επίμαχα έγγραφα. Μόνον κατά το στάδιο υποβολής του εγγράφου απαντήσεως υποστήριξε η προσφεύγουσα ότι οι εμπορικές πληροφορίες που περιέχονταν στα επίμαχα έγγραφα δεν ήταν απόρρητες λόγω της παλαιότητάς τους και του ότι είχε δημοσιοποιηθεί η συμφωνία αγοράς που διευκρίνιζε τους όρους της συμφωνίας-πλαισίου. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές, οι οποίες προβλήθηκαν το πρώτον με το υπόμνημα απαντήσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελούν ανάπτυξη του λόγου που προβλήθηκε με το εισαγωγικό έγγραφο της προσφυγής και πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθούν ως απαράδεκτες (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Απριλίου 2017, Germanwings κατά Επιτροπής, T-375/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:289, σκέψη 128).

64 Τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προκειμένου να αποδείξει ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί εν προκειμένω τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 κατά την έννοια της νομολογίας που υπενθυμίστηκε ανωτέρω, στις σκέψεις 60 και 61, θα εξεταστούν κατά την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

– Επί της εφαρμογής του γενικού τεκμηρίου το οποίο στηρίζεται στην εξαίρεση της προστασίας του σκοπού επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

65 Από την ανωτέρω σκέψη 55 προκύπτει ότι η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε λόγους σχετικούς με την εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων, όπως προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Ως εκ τούτου, ενδεχόμενη παρατυπία της όσον αφορά λόγους σχετικούς με την εξαίρεση που αφορά την προστασία του σκοπού έρευνας, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, δεν θα επηρέαζε εν πάση περιπτώσει τη νομιμότητά της. Παρέλκει επομένως η εξέταση του αν, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή μπορούσε να στηρίξει λυσιτελώς την άρνηση προσβάσεως στο γενικό τεκμήριο που στηρίζεται στην τελευταία αυτή εξαίρεση (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 88, και της 25ης Μαρτίου 2015, Sea Handling κατά Επιτροπής, T-456/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:185, σκέψη 86).

66 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001

67 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει επικουρικώς ότι συνέτρεχε στην επίδικη υπόθεση υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογούσε τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων. Το συμφέρον αυτό συνδέεται με τη διαφάνεια, τον έλεγχο των δημοσίων κονδυλίων και τον έλεγχο των διαδικασιών ιδιωτικοποιήσεως και προκύπτει από ενδεχόμενη απειλή της σταθερότητας του τραπεζικού τομέα στην Τσεχική Δημοκρατία.

68 Η ίδια ισχυρίζεται, αφενός, ότι η ιδιωτικοποίηση της Agrobanka Praha πραγματοποιήθηκε κατά τρόπο αδιαφανή και ότι υπήρχαν βάσιμες υποψίες για αθέμιτες συμπεριφορές εκ μέρους των οργανισμών του τσεχικού δημοσίου στο πλαίσιο της αναδιαρθρώσεως και της μετατροπής της. Εξάλλου, έχει ήδη κινηθεί ποινική διαδικασία για τα σφάλματα στα οποία υπέπεσαν συγκεκριμένα πρόσωπα στο πλαίσιο της εν λόγω αναδιαρθρώσεως. Κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από την Τσεχική Δημοκρατία προερχόταν από τον κρατικό προϋπολογισμό και επομένως από τους Τσέχους πολίτες, υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων.

69 Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δεδομένων των αμφιβολιών για τη νομιμότητα της πωλήσεως μέρους της Agrobanka Praha στην GE Capital Bank, η σταθερότητα του τσεχικού τραπεζικού τομέα βρισκόταν υπό το καθεστώς απειλής, καθώς θα μπορούσε να καταστεί αναγκαία η καταβολή σημαντικών επιχορηγήσεων τις οποίες θα χρηματοδοτούσαν οι Τσέχοι φορολογούμενοι.

70 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το γεγονός και μόνον ότι βρίσκεται σε εξέλιξη αστική δίκη που την αφορά δεν ισοδυναμεί με την ύπαρξη απλού ιδιωτικού συμφέροντος για την απόκτηση προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα, το οποίο θα μπορούσε να αποκλείσει την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος.

71 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου.

72 Επισημαίνεται συναφώς, όπως υπενθυμίζεται ανωτέρω, στη σκέψη 60, ότι το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας των εγγράφων που περιέχονται στον φάκελο της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων δεν αποκλείει τη δυνατότητα αποδείξεως ότι ένα συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η δημοσιοποίηση δεν καλύπτεται από το τεκμήριο αυτό ή ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του εγγράφου αυτού δυνάμει του

άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 62, και της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 39).

73 Κατά τη νομολογία, ωστόσο, απόκειται στον επικαλούμενο την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος να προβάλει κατά τρόπο συγκεκριμένο τις περιστάσεις που δικαιολογούν τη δημοσιοποίηση των σχετικών εγγράφων (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 40).

74 Στην προκειμένη περίπτωση, με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι κανένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δεν δικαιολογούσε τη δημοσιοποίηση του εγγράφου αυτού δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία περίοδος, του κανονισμού 1049/2001. Κατά την Επιτροπή, η νομιμότητα της επίμαχης κρατικής ενισχύσεως δεν μπορούσε να εκτιμηθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας προσβάσεως στα έγγραφα και το ιδιωτικό συμφέρον που θα μπορούσε να έχει η προσφεύγουσα από την πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούν την εισφορά κεφαλαίου στην GE Group δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση του υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος.

75 Η εκτίμηση αυτή της Επιτροπής δεν ενέχει καμία πλάνη.

76 Πράγματι, όσον αφορά το συμφέρον που συνδέεται με τη διαφάνεια, επισημαίνεται ότι συνιστά βεβαίως δημόσιο συμφέρον στον βαθμό που έχει αντικειμενικό και γενικό χαρακτήρα (βλ. απόφαση της 12ης Μαΐου 2015, Technion και Technion Research & Development Foundation κατά Επιτροπής, T-480/11, EU:T:2015:272, σκέψη 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εντούτοις, βάσει μιας τόσο γενικής συλλογιστικής όπως αυτή που προβάλλει η προσφεύγουσα, δηλαδή βάσει του συμφέροντος να κατανοηθεί ο τρόπος με τον οποίον εξελίχθηκε η ιδιωτικοποίηση της Agrobanka Praha προκειμένου να μην επαναληφθούν στο μέλλον παρατυπίες όπως οι προβαλλόμενες, καθώς και του συμφέροντος ενισχύσεως της εμπιστοσύνης των Τσέχων πολιτών προς τα κρατικά θεσμικά τους όργανα, καθόσον αυτοί θα μπορούσαν να βεβαιωθούν ότι οι πράξεις των οργάνων αυτών ήταν νόμιμες, κατάλληλες και ενδεδειγμένες, δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί ότι το συμφέρον που άπτεται της διαφάνειας ήταν εν προκειμένω τόσο ισχυρό ώστε να υπερισχύει των λόγων που δικαιολογούσαν την άρνηση δημοσιοποιήσεως των επίμαχων εγγράφων (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψεις 92 και 93).

77 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι ο δικαστής της Ένωσης είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι το συμφέρον του κοινού από την κοινοποίηση ενός εγγράφου εν ονόματι της αρχής της διαφάνειας, η οποία σκοπό έχει να εξασφαλίσει καλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων και να εγγυηθεί μεγαλύτερη νομιμοποίηση, μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα και μεγαλύτερη υπευθυνότητα της διοικήσεως έναντι των πολιτών σε ένα δημοκρατικό σύστημα, έχει μικρότερη βαρύτητα όταν αφορά έγγραφο σχετικό με διοικητική διαδικασία σε σχέση με την περίπτωση κατά την οποία αφορά έγγραφο σχετικό με διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας το κοινοτικό όργανο παρεμβαίνει με τη νομοθετική του ιδιότητα (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 60, και της 20ής Μαρτίου 2014, Reagens κατά Επιτροπής, T-181/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:139, σκέψη 140).

78 Εν προκειμένω, τα επίδικα έγγραφα εντάσσονται προδήλως στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας, δηλαδή διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων.

79 Όσον αφορά εξάλλου το συμφέρον που συνδέεται με τον έλεγχο της διαχειρίσεως των δημοσίων κονδυλίων και με τον έλεγχο των διαδικασιών ιδιωτικοποιήσεως, καθώς και το συμφέρον που θα προέκυπτε από ενδεχόμενη απειλή για τη σταθερότητα του τραπεζικού τομέα στην Τσεχική

Δημοκρατία λόγω προβαλλόμενης ελλείψεως νομιμότητας των πράξεων ιδιωτικοποιήσεως της τράπεζας Agrobanka Praha, επισημαίνεται, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, ότι, όπως έκρινε η ίδια με την απόφαση 2008/214, η κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε στην GE Capital Bank και στην GE Capital International Holdings Corporation, USA στο πλαίσιο της ιδιωτικοποιήσεως και της αναδιαρθρώσεως της τράπεζας Agrobanka Praha ήταν συμβατή με την εσωτερική αγορά. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, να θέσει εκ νέου υπό αμφισβήτηση τις εκτιμήσεις αυτές με επιχειρήματα σχετικά με τον ενδεχομένως παράνομο χαρακτήρα των μέτρων που έλαβε το τσεχικό κράτος. Δεν απόκειται στην προσφεύγουσα να αποδείξει τον παράνομο χαρακτήρα των πράξεων ιδιωτικοποιήσεως της Agrobanka Praha, ούτε στο Γενικό Δικαστήριο να διερωτηθεί επ' αυτού στο πλαίσιο της κρινομένης υποθέσεως, η οποία αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2017, AlzChem κατά Επιτροπής, T-451/15, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2017:588, σκέψη 46).

80 Αντιθέτως, εάν οι εθνικές διαδικασίες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τα σφάλματα ορισμένων προσώπων που εμπλέκονται στις πράξεις για την ιδιωτικοποίηση της Agrobanka Praha, βρίσκονται σε εξέλιξη, όπως παραδέχεται η προσφεύγουσα, η προστασία του δημοσίου συμφέροντος που σχετίζεται με τον έλεγχο της διαχειρίσεως των δημοσίων κονδυλίων από τους κρατικούς φορείς θα μπορούσε να διασφαλιστεί στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το γενικό συμφέρον θα μπορούσε να εξυπηρετηθεί εν προκειμένω από τις εν λόγω εθνικές διαδικασίες που σκοπούν στον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των προσώπων αυτών στο πλαίσιο της επίμαχης ιδιωτικοποιήσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-306/12, EU:T:2014:816, σκέψη 98).

81 Επομένως, η ζητούμενη από την προσφεύγουσα πρόσβαση στα έγγραφα δεν μπορεί παρά να συνδέεται με το ενδεχόμενο ιδιωτικό της συμφέρον να υποστηρίξει τις απόψεις της, όπως αυτές εκφράζονται με την επιβεβαιωτική αίτηση και με το δικόγραφο της προσφυγής, σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα των πράξεων των οργανισμών του τσεχικού δημοσίου και να τις αποδείξει ενδεχομένως στο πλαίσιο των ένδικων διαδικασιών που έχει κινήσει ή να καταγγείλει δημοσίως ενδεχόμενα σφάλματα που διαπράχθηκαν στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών.

82 Ωστόσο, σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι να κατοχυρώσει το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού εν γένει στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων και όχι να θεσπίσει κανόνες για την προστασία του ειδικού συμφέροντος ενός εκάστου προσώπου να έχει πρόσβαση σ' αυτά (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 43).

83 Εξάλλου, καίτοι το καθεστώς των εξαιρέσεων που προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 στηρίζεται σε στάθμιση των αντιτιθέμενων συμφερόντων σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, δηλαδή, αφενός, των συμφερόντων που θα απειλούνταν εξαιτίας της δημοσιοποιήσεως των σχετικών εγγράφων και, αφετέρου, των συμφερόντων που θα ευνοούνταν από την εν λόγω δημοσιοποίηση, όσον αφορά τα δεύτερα, μπορεί να λαμβάνεται υπόψη μόνον ένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον. Το συμφέρον αυτό πρέπει να έχει αντικειμενικό και γενικό χαρακτήρα και δεν πρέπει να συγχέεται με τα ατομικά ή ιδιωτικά συμφέροντα, τα οποία δεν αποτελούν λυσιτελές στοιχείο στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 20ής Μαρτίου 2014, Reagens κατά Επιτροπής, T-181/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:139, σκέψη 142).

84 Από τις ως άνω εκτιμήσεις προκύπτει ότι, αν δεν σχετίζονται με υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, το ειδικό συμφέρον ενός προσώπου που ζητεί τη γνωστοποίηση εγγράφων και η ατομική του κατάσταση δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το θεσμικό όργανο που καλείται να λάβει θέση επί του ζητήματος αν η δημοσιοποίηση των εγγράφων αυτών θα έθιγε τα συμφέροντα που προστατεύει το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., συναφώς, απόφαση της 12ης Μαΐου 2015, Unión de Almacenistas de Hierros de España κατά Επιτροπής, T-623/13, EU:T:2015:268, σκέψη 90 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

85 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

86 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Arca Capital Bohemia a.s. στα δικαστικά έξοδα.

Prek Buttigieg Berke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Δεκεμβρίου 2018.

(υπογραφές)